

Letadlová loď čelí nejisté budoucnosti

 nationalinterest.org/blog/buzz/aircraft-carrier-faces-uncertain-future-209878

Jaké letadlové lodě? Před několika lety jeden bývalý kolega rozebral historické mise nosičů, aby zjistil, zda zůstávají adekvátní svým úkolům ve věku, který se stal zuřivě nepřátelským nejen k plochým střechám, ale i ke všem bojovníkům, kteří jezdí na hladině moře. Brzy, během meziválečných desetiletí, námořní velitelé považovali letadlové lodě za doplněk k flotile bitevních lodí. Tyto „oči flotily“ by vypouštěly primitivní průzkumná letadla, aby na dálku sledovaly nepřátelskou flotilu, pomáhaly velitelům přemístit flotilu, aby nashromáždily taktickou výhodu, a zachytily dopad střelby, aby posílily přesnost střelby namířené na nepřítele.

Watch Video At: <https://youtu.be/0jFsmcoJk7A>

Jak námořní letectví dozrávalo, stalo se proveditelné přeměnit nosič na bojovou loď jako takovou. Nová letecká a zbrojní technologie přeměnila vzduchové rameno flattrupu na jeho hlavní baterii, což lodi umožnilo tvrdě udeřit na dosud nemyslitelné vzdálenosti s trochou přesnosti. To umožnilo operačním jednotkám nosičů jednat v režimu „kavalérie“, vydat se do nepřátelských vod, aby přepadly nepřátelské námořní základny nebo logistiku, než se rychle stáhly za horizont. Útočné saly zahájené počátkem roku 1942, kdy letadlové lodě americké tichomořské flotily zasáhly Marshallovy ostrovy a poté vyslaly válečné letouny armádního letectva bombardovat Tokio, jsou ukázkovým příkladem nosičů působících jako námořní kavalérie. Jakmile nukleární věk padl, ploché střechy si na čas zopakovaly svou roli nájezdníků, s tou výjimkou, že proti protivníkovi vyslaly puls atomové spíše než konvenční palebné síly.

Nebo by se supersilný nosič mohl postavit do čela boje o „velení moře“, mahanská zkratka pro smetení nepřátelských flotil z moře a nebe. V této funkci je nosič hlavní lodí, plavidlem, které se může pochlubit útočnou a obrannou silou, která překonává rovnocenné hlavní lodě. Námořní síla, která získá námořní velení porážkou konkurenční flotily, říká námořní historik Alfred Thayer Mahan, má „nadvládu“. Nanejvýš nepřátelské námořní síly mohou samy sebe obtěžovat. Nemohou účinně bránit přátelskému využívání moře nebo samy využívat námořní komunikace.

Vítězné námořní velení je úkol 1 pro jakoukoli námořní bojovou sílu. Tradičně je to práce, která připadá na velké lodě.

A pak je tu mise „letiště na moři“. Vítěz v boji o námořní velení může udělat to, co mu vedení nařídí, ať už jde o uzavření nepřátelského zámořského obchodu, aby způsobil ekonomické škody; blokování nepřátelských flotil v přístavu; otevření nových expedičních sálů, aby se natáhli nepřátelští obránci; nebo, což je nanejvýš důležité, poskytování logistické a palebné podpory silám bojujícím na suché zemi. Koneckonců, lidé žijí na suché zemi, takže tam se nakonec války vyhrávají nebo prohrávají. Nosiče si mohly zopakovat své historické mise z 2. světové války, Koreje, Vietnamu a Perského zálivu a pomohly americké armádě a námořní pěchotě zvítězit v pozemních střetnutích. To je relativně statická mise, která vyžaduje, aby ploché střechy zůstaly v blízkosti operace, aby její letadla byla v dosahu, aby nabídla podporu. Nevýhodou je, že setrvání ve více či méně statickém stavu činí místo pobytu nosiče předvídatelným a vystavuje jej útoku.

Obrana pracovní skupiny musí být pevná, aby letadlová loď fungovala jako pobřežní letiště.

Konečně je tu funkce „geopolitické šachové figurky“, zejména v době mírové strategické soutěže. Pohyb nosných sil po mapě představuje osvědčený způsob, jak telegrafovat záměry a politické rozhodnutí, zneškodnit potenciální nepřátele, dát srdce přátelům, spojencům a partnerům a pomoci naverbovat třetí strany pro věc. Lodě jsou nástroji zahraniční politiky způsobem, jakým žádná jiná loď není.

To je solidní taxonomie námořních leteckých misí. Když se nyní kritici letadlových lodí ptají, zda má letadlová loď budoucnost, mají obvykle na mysli supernosiče amerického námořnictva s jaderným pohonem, jedenáct monstra, které nesou váhu americké námořní strategie a přitom spotřebovává neúměrný podíl rozpočtů na stavbu lodí. Nejnovější plochá střecha s jaderným pohonem, USS *Gerald R. Ford*, připravila daňové poplatníky o 13 miliard dolarů. A to je jen cenovka za korbu. Vybavení letadly, municí a sklady vyžaduje další tučnou sumu.

Ploché desky mohou stále poskytovat dobré služby v některých z těchto režimů. Rozhodně zůstávají geopolitickými šachovými figurkami, což je klíčový důvod, proč zahraniční námořnictvo a vlády prahou po vlastních letadlových lodích. Mohou vykonávat řadu mírových misí, od humanitárních misí a pomoci při katastrofách až po posílení přítomnosti na sporných námořních cestách. Pokud by byly vybaveny dálkovými letadly bez posádky, mohly by plnit průzkumné a velení a řízení v boji. Atd. Přesto existuje dostatek důvodů k otázce, zda supernosiče zůstanou bojeschopné, když se postaví proti rovnocennému námořnictvu podporovanému protipřístupovými vzdušnými a raketovými silami operujícími ze země, doplněnými o ponorky nesoucí rakety a hladinové hlídkové lodě proplouvající v blízkosti pobřeží.

Jinými slovy, jejich vyhlídky jsou pochybné za operačních a taktických okolností, s nimiž se s největší pravděpodobností setkají.

Nejdůležitější bojiště leží v dosahu protipřístupových zbraní. Mořská síla už není jen pro námořnictvo. Je to pro námořnictvo, námořní pěchotu, armády, letecké a raketové síly a dokonce i pobřežní stráž a námořní milice. Pokud letadlové lodě – a to opět stojí za zmínku, platí to také pro hlavní pozemní bojovníky a obojživelné transportéry – nemohou operovat v „zóně nasazení zbraní“, která se vlní od nepřátelského pobřeží, je pravděpodobné, že nedokážou splnit své taktické a operační cíle. .

Jsou plýtváním aktivem .

Pokud letadlová loď nemůže plnit své bitevní funkce – ať už jde o boj o námořní nadvládu, nájezdy do nepřátelského mořského prostoru nebo poskytování letecké podpory pozemním operacím – pravděpodobně získá klesající podporu mezi americkými zákonodárci a větší voličstvo. Mahanův současný a příležitostný fízl Julian S. Corbett vysvětluje proč. Corbett přezkoumává „konstituci flotily“ a rozděluje námořnictvo na tři široké funkce. Za prvé, existují velké lodě, statné válečné lodě, které se utkají s jinými válečnými loděmi v bitvách na volném moři. Obrněný dreadnought byl hlavní lodí Corbettových a Mahanových dnů; dopravce má tento status od druhé světové války.

Za druhé, prohlašuje Corbett, modrovodní námořnictvo provozuje kontingent „křižníků“. Křižníky jsou menší, lehce vyzbrojené válečné lodě, levné na rozdíl od hlavních lodí, které vykonávají velení nad mořem, jakmile bitevní flotila vyrvala velení od nepřítele. Křižníky jsou dostupné ve velkém. Oni – ne

velké lodě – se rozptýlí, aby hlídali důležité námořní cesty, chrání přátelský obchod a zároveň potlačují nepřátelskou obchodní a námořní dopravu. A Corbett spěchá, aby dodal, cvičení velení je to, co má námořnictvo dělat. Bitvy flotily jsou pouze předzvěstí, i když stěžejní, toho, na čem skutečně záleží.

Stručně řečeno, bitevní flotila je pouze strážcem síly křižníku, který je skutečným vykonavatelem námořní strategie. Ovládá životně důležité vody.

A za třetí, je tu to, co Corbett nazývá „flotilou“, což je řada ještě menších plavidel krátkého doletu, která plní administrativní povinnosti v pobřežních vodách. Za Corbettova života vybavily nově vyvinuté zbrojní technologie, zejména mořské miny a torpéda, flotilu údernou silou proti nepřátelským bitevním flotilám, které se dostaly na dosah. Ponorky a hladinová hlídková plavidla by mohly bitevním lodím a křižníkům způsobit špatný den. Existuje určitá symbióza mezi flotilou na jedné straně a kontingenty křižníků a hlavních lodí na straně druhé. Flotily se rozprostírají v pobřežních mořích, aby střežily pobřeží ve shodě s palebnou silou z pobřeží. Efektivní flotilová válka osvobozuje těžké bojové síly, aby se toulaly po volném moři, vítězily a vykonávaly námořní velení.

Corbett a Mahan viděli, jak vznikla strategie odepření přístupu OG. Odmítání přístupu se od jejich doby přehnal.

Tady je šmrnc. Američané investují do flotily letadlových lodí, protože považují letadlovou loď za přední bojovou loď amerického námořnictva, která si zaslouží velké náklady. Na oplátku očekávají, že plochá střecha bude hrát extravagantní roli v námořní válce a bude proplachovat sporné vodní cesty podobných námořnictva, jako je čínské nebo ruské. Pokud by síly odepření přístupu, které spolupracují se stále modernějšími nepřátelskými flotilami, udržely americké letadlové síly mimo boj například o Tchaj-wan, obyčejní občané a jejich volení zástupci by se legitimně mohli ptát, zda letadlové lodě stále stojí za jejich cenovku, při které se koukají oči.

Mohou se bránit na úkor.

Pokrok technologií, taktiky a operací tedy ve skutečnosti mohl degradovat letadlovou loď s jaderným pohonem ze statusu hlavní lodi na něco skromnějšího. Stručně řečeno, letadlová loď nyní může patřit do třídy křižníků, o nichž Corbett napsal – typu lodi, která má být podle definice levná a početná. Nesoulad mezi náklady a návratností investic by byl skličující. ROI by tu prostě nebyla pro průzkumné, velitelské a kontrolní plavidlo a plavidlo s vlajkou.

Kdo zaplatí 13 miliard dolarů za pomocnou loď flotily – válečnou loď, která sedí v hlavním boji?

Existují nějaké léky na to, co trápí letadlovou loď? Potenciálně. Zdá se, jako by americké námořní služby stály v nepříjemné chvíli. Nové technologie by se *mohly* začít vyplácet zanedlouho, ale není jasné, zda a kdy splní svůj slib. Na výběru záleží také. Velitelé služeb si musí vybrat správné systémy, aby dosáhli svých cílů, a musí přesvědčit Kongres, aby financoval novou technologii v dostatečném množství, aby mohl na moři něco změnit. Námořníci se musí naučit používat nový hardware a software pro taktickou a operační výhodu. Obrana s řízenou energií dosáhla pokroku, například elektronická válka, tankery bez posádky určené k prodloužení dosahu nosného vzdušného křídla a rychlejší protilodní střely s delším dosahem. Dohromady by takové inovace mohly posílit obranu letadlové lodi proti útoku a zároveň z ní udělat prostornější útočnou platformu s těžšími údery.

Americké letectvo potřebuje 300 tajných bombardérů B-21 Raider

---